

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 418

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 iunie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 409 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 privind întărirea disciplinei economico-financiare și alte dispoziții cu caracter financiar, ale art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității juridictionale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, ale art. 1 alin. (2) și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public și ale art. 45 ¹ din Codul de procedură civilă	2-4	Decizia nr. 423 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. 2 teza a doua din Codul penal.....	6-8
Decizia nr. 414 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici ...	4-6	Decizia nr. 471 din 17 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul de procedură civilă	8-10
		Decizia nr. 480 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 și art. 399 din Codul de procedură penală	10-11
		Decizia nr. 485 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 din Codul penal	11-12
		Decizia nr. 492 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală.....	13-14
		Decizia nr. 507 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 409**

din 3 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 privind întărirea disciplinei economico-financiare și alte dispoziții cu caracter financiar, ale art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, ale art. 1 alin. (2) și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public și ale art. 45¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Constituție și Legii nr. 24/2000, întrucât nu precizează numărul, titlul și data actului normativ la care fac trimitere.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1994 și art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 ca fiind inadmisibilă, întrucât textele criticate sunt abrogate. Referitor la celelalte dispoziții criticate, apreciază că acestea nu conțin discriminații și nici nu încalcă accesul liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 137/90/2004, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001, ale art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992, ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003, ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005, ale art. 6 din Legea nr. 311/2005 și ale art. 45¹ din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Ștefan Brașoveanu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de obligare la plata unor sume către bugetul statului, cerere formulată de procurorul financiar de pe lângă Camera de Conturi Județeană Vâlcea împotriva autorului excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 contravin prevederilor constituționale ale art. 108 referitoare la actele Guvernului, precum și Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, întrucât referirea la un act normativ se face prin precizarea numărului său, a titlului și a datei publicării, or, dispozițiile criticate nu îndeplinesc aceste cerințe.

Cu privire la celelalte dispoziții de lege criticate, susține că, deși prin Legea nr. 311/2005 au fost abrogate toate atribuțiile procurorilor financiari prevăzute de Legea nr. 94/1992, nu au fost abrogate și „consecințele aplicării neconstituționale a acestora, inclusiv cele generate de neaplicarea art. 45¹ din Codul de procedură civilă”. În final, autorul excepției se referă la o serie de aspecte privind aplicarea legii în cazul său în cadrul litigiului de la instanța de judecată.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001, ale art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992, ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003, ale art. 1 alin. (2) și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 și ale art. 45¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ștefan Brașoveanu în Dosarul nr. 137/90/2004 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției prin care solicită să se pună în discuție lipsa calității procesuale a Curții de Conturi — Direcția de control financiar ulterior Vâlcea și, în consecință, încetarea procesului de contencios administrativ.

Având cuvântul, autorul excepției susține această cerere.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii, întrucât aceasta excedează competenței Curții Constituționale.

Curtea, deliberând, în temeiul Legii nr. 47/1992, respinge cererea depusă de autorul excepției, întrucât prin aceasta se solicită soluționarea unor aspecte care țin de competența instanței de judecată în fața căreia s-a invocat excepția de neconstituționalitate.

Având cuvântul, autorul excepției Ștefan Brașoveanu solicită să se constate că Tribunalul Vâlcea, în fața căruia a invocat excepția de neconstituționalitate, a trimis numai volumul VII al Dosarului nr. 137/90/2004 și depune copiile celorlalte șase volume. De asemenea, solicită să se constate că nu toate autoritățile au trimis puncte de vedere și că alin. (2) și (3) ale art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 contravin art. 1 alin. (3) din

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003, a art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005, a articolului unic pct. 3 din Legea nr. 311/2005 și a art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 este inadmisibilă, întrucât aceste texte de lege și-au încetat aplicabilitatea, nemaifiind în vigoare.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 și a art. 45¹ din Codul de procedură civilă, apreciază că aceasta este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu conțin discriminări și nu îngrădesc dreptul părților de a se adresa instanțelor judecătorești, respectiv nu contravin principiilor legalității și imparțialității procurorilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost menționat în încheierea de sesizare a Curții, îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 privind întărirea disciplinei economico-financiare și alte dispoziții cu caracter financiar, ale art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public, ale art. 6 din Legea nr. 311/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public și ale art. 45¹ din Codul de procedură civilă.

Însă, cu privire la acest obiect, Curtea constată următoarele: Dispozițiile art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 privind întărirea disciplinei economico-financiare și alte dispoziții cu caracter financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 7 iunie 2001, au următorul cuprins:

„(2) Conducătorul agentului economic va fi remunerat, ținându-se seama de volumul și importanța activității, cu un salariu de bază lunar care nu poate depăși indemnizația lunară pentru funcția de secretar de stat prevăzută de lege. Lunar

conducătorului agentului economic i se poate acorda, pe lângă salariul de bază, și o sumă egală cu cel mult 50% din acesta, sub formă de sporuri, adaosuri, premii și alte drepturi de natură salarială.

(3) După aprobarea bilanțului contabil anual, condiționat de realizarea criteriilor prevăzute în contractele de performanță, inclusiv a programelor de reducere a creanțelor și plăților restante, a pierderilor, precum și a altor obiective, conducătorului agentului economic i se poate acorda un premiu anual de până la 12 salarii de bază lunară.“

Dispozițiile art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 16 martie 2000, au fost abrogate prin art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 23 iunie 2005.

Dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, aprobată cu modificări prin Legea nr. 49/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 25 martie 2004, au următorul cuprins: *„După intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, investirea instanțelor judecătorești, competente potrivit art. 2 alin. (1), se realizează prin actul de sesizare al procurorului financiar, prin încheierea completelor din cadrul Curții de Conturi, precum și prin alte modalități prevăzute de lege.“*

Dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 23 iunie 2005, au fost abrogate prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 311/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 9 noiembrie 2005.

Cât privește „dispozițiile art. 6 din Legea nr. 311/2005“, Curtea constată că autorul excepției se referă, în realitate, la art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public, articol introdus prin Legea nr. 311/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 9 noiembrie 2005, având următorul cuprins: *„Pe data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență dispozițiile Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd atribuții pentru procurorii financiari, se abrogă.“*

Dispozițiile art. 45¹ din Codul de procedură civilă au următorul cuprins: *„Actele procesuale de dispoziție reglementate de art. 246, 247 și 271—273 sau de alte dispoziții legale, făcute în orice proces de reprezentanții persoanelor prevăzute la art. 45 alin. 1, nu vor împiedica judecata, dacă instanța apreciază că ele nu sunt în interesul acelor persoane.“*

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 108 privind actele Guvernului, ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea și imparțialitatea justiției și ale art. 132 alin. (1) privind statutul procurorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la dispozițiile art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de

Conturi și la cele ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public, Curtea reține că, la data sesizării prin Încheierea din 20 noiembrie 2006, acestea erau abrogate. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea se pronunță numai asupra dispozițiilor legale în vigoare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor sus-menționate este inadmisibilă.

II. Cu privire la celelalte dispoziții criticate, Curtea constată că dispozițiile art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001, care reglementează modalitatea de calcul a remunerației conducătorilor agenților economici prevăzuți de lege, nu contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție, și nici nu îngrădesc accesul liber la justiție, astfel cum este garantat de art. 21 din Constituție, întrucât se aplică tuturor persoanelor fără privilegii sau discriminări, iar părțile interesate se pot adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public, excepție ridicată de Ștefan Brașoveanu în Dosarul nr. 137/90/2004 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2001 privind întărirea disciplinei economico-financiare și alte dispoziții cu caracter financiar, ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, ale art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public și ale art. 45¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 414

din 3 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător

Ion Tiucă — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, excepție ridicată de Stelica Ciobotea în Dosarul nr. 27.786/1/2005 al

Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției Stelica Ciobotea și partea Petre Ciobotea, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autoarea excepției, prin care se solicită amânarea cauzei în vederea angajării unui apărător.

Având cuvântul, Stelica Ciobotea susține cererea de amânare.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen de judecată pentru motivul indicat, întrucât dosarul a fost înregistrat pe rolul Curții Constituționale la data de 5 februarie 2007.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, apreciază că autoarea excepției a avut suficient timp pentru angajarea unui apărător de la data înregistrării dosarului pe rolul Curții Constituționale, și anume 5 februarie 2007, și respinge cererea de acordare a unui termen de judecată, astfel cum a fost formulată.

Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, Stelica Ciobotea solicită admiterea acesteia, întrucât dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 44 alin. (8) din Constituție referitoare la prezumția dobândirii licite a averii. Depune și concluzii scrise în acest sens.

Partea Petre Ciobotea solicită admiterea excepției și declară că nu are nimic de adăugat.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, având în vedere deciziile nr. 566/2006 și nr. 321/2007 ale Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 27.786/1/2005, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 18 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 115/1996. Excepția a fost ridicată de Stelica Ciobotea în cadrul soluționării unui recurs împotriva sentinței Curții de Apel Craiova prin care s-a admis cererea de cercetare a averii în temeiul Legii nr. 115/1996 și s-au confiscat anumite sume de bani în folosul statului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (8) privind prezumția dobândirii licite a averii și obligă persoana a cărei avere este supusă controlului să justifice proveniența averii, deși sarcina dovedirii caracterului ilicit trebuie să revină celui care acuză.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale, pentru considerentele menționate în Decizia nr. 599/2006 a Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 sunt neconstituționale, deoarece contravin art. 44 alin. (8) și

(9) din Constituție. În acest sens, arată că lipsa de claritate și de uniformitate a textelor sus-menționate ar putea genera interpretări greșite, confuzii în aplicarea acestora, de natură să aducă atingere garantării dreptului de proprietate. Astfel, sunt utilizate alternativ conceptele de „proveniența bunurilor” — „dobândirea bunurilor” și caracter „licit/ilicit” — „justificat/nejustificat”, iar folosirea unor asemenea exprimări nejuridice duce la îndepărtarea de textul constituțional și poate fi considerată o adăugare la Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 privind declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, funcționarilor publici și a unor persoane cu funcții de conducere, publicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 263 din 28 octombrie 1996.

Prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, s-a modificat titlul Legii nr. 115/1996, acesta având următorul cuprins: *„Lege pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici.”*

De asemenea, dispozițiile legale criticate au, în prezent, următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1): *„Comisia de cercetare hotărăște cu majoritate de voturi, în cel mult 3 luni de la data sesizării, pronunțând o ordonanță motivată, prin care poate dispune:*

[...]

b) clasarea cauzei, când constată că proveniența bunurilor este justificată;

c) suspendarea cercetării și trimiterea cauzei parchetului competent, dacă în legătură cu bunurile a căror proveniență este nejustificată rezultă săvârșirea unei infracțiuni.”;

— Art. 18: *„(1) Dacă se constată că dobândirea unor bunuri anume determinate sau a unei cote-părți dintr-un bun nu este justificată, curtea de apel va hotărî fie confiscarea bunurilor sau a cotei-părți nejustificate, fie plata unei sume de bani, egală cu valoarea bunului, stabilită de instanță pe bază de expertiză. În cazul obligării la plata contravalorii bunului, instanța va stabili și termenul de plată.*

(2) Dacă în legătură cu bunurile a căror proveniență este nejustificată rezultă săvârșirea unei infracțiuni, instanța trimite dosarul la parchetul competent, pentru a analiza dacă este cazul să pună în mișcare acțiunea penală.

(3) În cazul în care se constată că proveniența bunurilor este justificată, instanța hotărăște închiderea dosarului.”

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (8) privind prezumția dobândirii licite a averii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 — raportate la prevederile art. 44 alin. (8) din Constituție — s-a pronunțat prin Decizia nr. 599/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 11 octombrie 2006, statuând că, deși dispozițiile de lege criticate sunt redactate cu destulă precizie și claritate pentru a face efectivă protecția instituită de textul constituțional invocat și pentru a permite reglarea conduitei celor interesați, în cuprinsul lor sunt utilizate formule inadecvate, ceea ce, într-adevăr, ar putea genera probleme și greutăți în aplicarea acestora, și că rămâne în sarcina judecătorilor ca, în cadrul actului de

justiție pe care îl înfăptuiesc, să decidă cu privire la interpretarea și aplicarea unor norme legale.

Totodată, prin Decizia nr. 321/2007, nepublicată până la data redactării prezentei decizii, Curtea a statuat că norma constituțională invocată nu exclude confiscarea averii în privința căreia instanța de judecată stabilește că a fost dobândită ilicit. Din coroborarea alin. (8) și alin. (9) ale art. 44 din Legea fundamentală reiese că pot exista și alte cazuri de confiscare, în afară de cel al bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții.

Neexistând elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluțiile acestor decizii rămân valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. b) și c) și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, excepție ridicată de Stelica Ciobotea în Dosarul nr. 27.786/1/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 423

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. 2 teza a doua din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că principiul egalității în fața legii nu presupune un tratament juridic identic pentru persoane care se află în situații diferite. Totodată, mai arată că la adoptarea textului de lege criticat a fost avută în vedere condiția psihofizică specială a femeii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.120/62/2006, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. 2 teza a doua din Codul penal**, excepție ridicată de Juhos Valentin Francisc într-o cauză ce privește soluționarea recursului formulat împotriva sentinței Judecătoriei Brașov prin care a

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. 2 teza a doua din Codul penal, excepție ridicată de Juhos Valentin Francisc în Dosarul nr. 3.120/62/2006 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că, la dosar, autorul excepției a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia.

fost respinsă cererea sa de liberare condiționată în baza art. 60 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor art. 21 alin. (3) teza întâi și ale art. 53 din Constituție, ale art. 6 paragraful 1 și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că art. 60 alin. 2 teza a doua din Codul penal restrânge dreptul la liberare condiționată al condamnaților bărbați și instituie o discriminare a acestora față de condamnatele femei, având la bază un criteriu exclusiv sexual.

Totodată, mai arată că în cauza *Schuler-Zraggen împotriva Elveției (1993)*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că aplicarea unui regim diferențiat pe criteriu sexual este contrară prevederilor art. 14 din Convenție, mai ales că „progresul către egalitatea sexelor este un scop important al statelor membre ale Consiliului European”.

Tribunalul Brașov — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără diferențieri pe considerente arbitrare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că excepția trebuie analizată exclusiv prin prisma prevederilor referitoare la interdicția discriminării, respectiv art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și nu prin prisma art. 6 paragraful 1 din aceeași convenție. Aceasta, deoarece art. 60 alin. 2 din Codul penal se referă strict la dispozițiile legate de condițiile substanțiale ale liberării condiționate. Totodată, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, o diferență de tratament între persoane aflate în situații asemănătoare este contrară convenției dacă nu este întemeiată pe o justificare obiectivă și rezonabilă, justificare ce presupune urmărirea unui scop legitim și existența unei relații rezonabile de proporționalitate între scopul urmărit și mijloacele utilizate. Autoritățile naționale dispun de o marjă de apreciere care poate varia în funcție de domeniul reglementării și de circumstanțele cauzelor respective. Diferența de tratament între bărbați și femei este întemeiată în acest caz pe o justificare rezonabilă, respectiv dificultatea sporită pentru femeile în vârstă de peste 55 de ani de a suporta condițiile detenției în raport cu bărbații cu vârste cuprinse între 55 și 60 de ani.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, se arată că liberarea condiționată nu este un drept al condamnaților, ci o vocație conferită prin lege. Totodată, textul legal criticat nu încalcă art. 16 din Constituție, întrucât nu instituie diferențieri pe criterii arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 60 alin. 2 teza a doua din Codul penal, având următorul conținut: „[...] *condamnații trecuți de vârsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei pot fi liberați condiționat, după executarea unei treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei jumătăți în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.*”

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat aduce atingere prevederilor art. 21 alin. (3) teza întâi privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, sunt încălcate și dispozițiile art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, așa cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia înțelege să invoce în susținerea criticii sale și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția, Curtea Constituțională reține următoarele:

Textul de lege criticat reglementează acordarea liberării condiționate după criteriul vârstei condamnatului, respectiv condamnatul să fi împlinit 60 de ani dacă este bărbat sau 55 de ani dacă este femeie. De acest criteriu se ține seama cumulativ cu următoarele condiții: să fi executat o treime din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau jumătate în cazul închisorii mai mari de 10 ani și să fie stăruitor în muncă, disciplinat și să dea dovezi temeinice de îndreptare. Totodată, se ține seama și de antecedentele sale penale.

Curtea observă că nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi, ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru următoarele considerente:

Prin Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a statuat că „principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite”.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 23 iulie 1968, pronunțată în cauza „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei,

a statuat, referitor la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că „autoritățile naționale competente se găsesc adesea în fața unor situații sau probleme a căror diversitate reclamă soluții juridice diferite; mai mult, unele inegalități de drept nu urmăresc decât să corecteze anumite inegalități de fapt“.

De asemenea, Curtea de la Strasbourg a reținut că deosebirea de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, adică atunci când nu se urmărește un scop legitim sau nu se păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere. (*Cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene“ împotriva Belgiei, 1968, Rasmussen împotriva Danemarcei, 1984, Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit, 1985, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, Larkos împotriva Cipru, 1999, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004*).

Astfel, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (*Cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene“*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. 2 teza a doua din Codul penal, excepție ridicată de Juhos Valentin Francisc în Dosarul nr. 3.120/62/2006 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 471

din 17 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Paulescu și Valeria Paulescu în

Dosarul nr. 34.361/3/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal răspund autorii excepției Ioan Paulescu și Valeria Paulescu, asistați de avocat, cu împuternicire avocațială depusă în ședință, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul autorilor excepției solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, întrucât președintele țării nu poate ordona nici

procurorilor, nici funcționarilor publici să execute o hotărâre judecătorească.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile criticate au o formă sacramentală, ce reprezintă o formulă executorie, potrivit căreia, în numele președintelui țării — funcția supremă în stat —, se execută hotărârile judecătorești, în condițiile legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 34.361/3/2006, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 269 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Ioan Paulescu și Valeria Paulescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că președintele țării, ales prin vot universal, egal, direct și secret, nu poate ordona niciunei instituții din România, cu atât mai mult judecătorilor, procurorilor, organelor de executare sau organelor administrative, fără să încalce principiul separației puterilor în stat.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât se investesc cu formulă executorie doar hotărârile judecătorești care au devenit irevocabile, fapt ce presupune că activitatea de judecată a luat sfârșit.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispoziția criticată prevede o formulă sacramentală care constă într-un ordin dat forței publice să execute o hotărâre judecătorească definitivă, care se bucură de autoritate de lucru judecat, fără nicio imixtiune din partea vreunei autorități. Totodată, această formulă este un ordin dat, în numele Președintelui României, organelor de executare, agenților administrativi și procurorilor, ca, după caz, să procedeze la executarea hotărârii sau să sprijine această executare. Cât privește pretinsa încălcare a art. 80 alin. (1) și (2) din Constituție, arată că formula executorie prevăzută de textul criticat nu reprezintă o încălcare a atribuțiilor președintelui, ci apare ca o garanție a bunei funcționări a autorităților publice, președintele fiind un mediator în sens politic, iar nu în sens juridic.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 269 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 5 din Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, dispoziții care au următorul cuprins:

„Hotărârile judecătorești vor fi investite cu formula executorie, dacă legea nu prevede altfel. Formula executorie are următorul cuprins:

«Noi, Președintele României»

(Aici urmează cuprinsul hotărârii).

«Dăm împuternicire și ordonăm organelor de executare să pună în executare prezenta hotărâre. Ordonăm agenților forței publice să acorde concursul la executarea acestei hotărâri, iar procurorilor să stăruie pentru ducerea ei la îndeplinire, în condițiile legii. Spre credință, prezenta (hotărâre) s-a semnat de (Urmează semnătura președintelui și a grefierului.)»

Hotărârea investită se va da numai părții care a câștigat sau reprezentantului ei.»

Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1, 11, 15, 16, 20, 21, 51, 52, 73, 80, 84, 100, 102, 124—126, 131—134, 148, 154 și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă consacră formula executorie a hotărârilor judecătorești, formulă ce reprezintă un ordin dat, în numele Președintelui României, organelor de executare să pună în executare hotărârea judecătorească, agenților forței publice să acorde concursul la executarea acestei hotărâri, iar procurorilor să stăruie pentru aducerea ei la îndeplinire.

Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 269 din Codul de procedură civilă — raportate la prevederile art. 80 din Constituție și la principiul separației puterilor în stat, s-a pronunțat prin Decizia nr. 163/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999. Cu acel prilej, Curtea a reținut că Președintele României dă structurilor menționate un ordin care are semnificația colaborării puterilor statului la aplicarea Constituției și a legilor, ceea ce nu înfrânge principiul constituțional al separației puterilor în stat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele din decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Având în vedere acestea, Curtea constată că nici celelalte prevederi din Constituție invocate de autorii excepției nu sunt încălcate prin reglementarea formulei executorii a hotărârilor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Paulescu și Valeria Paulescu în Dosarul nr. 34.361/3/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 480

din 29 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 și art. 399
din Codul de procedură penală**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 și art. 399 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Miron Mitrea în Dosarul nr. 14.429/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 14.429/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 397 și art. 399 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Miron Mitrea în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (4) referitoare la liberul acces la justiție și caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, precum și ale art. 6 paragraful 1 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, autorul excepției arată că, potrivit textelor legale criticate, se atribuie procurorului, care în accepțiunea Curții Europene nu este magistrat, prerogativa exclusivă de a sesiza instanța competentă să soluționeze cererea de revizuire. Or, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea fundamentală, orice persoană are libertatea de a se adresa instanței de judecată pentru apărarea drepturilor sale, fără a exista vreo cenzură prealabilă. În plus, competența procurorului de a efectua acte de cercetare dispuse prin ordonanță nu face parte din procedura specifică oricărei căi de atac contra unor hotărâri judecătorești.

În sfârșit, deși din încheierea de sesizare a Curții Constituționale rezultă că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 397 și art. 399 din Codul de procedură penală, autorul excepției, care arată că au fost abrogate, invocă și neconstituționalitatea dispozițiilor art. 400 din același cod.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece întreaga activitate desfășurată de procuror, precum și întregul material probator administrat sunt supuse controlului instanței de judecată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu art. 21 din Constituția României, având în vedere că întreaga activitate desfășurată de procuror și de organele de urmărire penală, precum și întreg probatoriul administrat sunt supuse controlului instanței judecătorești.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 și art. 399 din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile și interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări, competența de a stabili regulile

de desfășurare a procesului în fața judecătorului revenindu-i legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 397, cu denumirea marginală *Cererea de revizuire*, și ale art. 399, cu denumirea marginală *Efectuarea actelor de cercetare*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 397: „*Cererea de revizuire se adresează procurorului de la parchetul de pe lângă instanța care a judecat cauza în primă instanță.*”

Cererea se face în scris, cu arătarea cazului de revizuire pe care se întemeiază și a mijloacelor de probă în dovedirea acestuia.

Dacă cererea nu îndeplinește condițiile arătate în alin. 2, procurorul cheamă persoana care a făcut cererea în vederea completării sau precizării acesteia.”;

— Art. 399: „*După introducerea cererii de revizuire procurorul ascultă, dacă este cazul, potrivit art. 397 alin. 3, persoana care solicită revizuirea. În cazul când este necesară efectuarea de cercetări pentru a verifica temeinicia cererii de revizuire, procurorul dispune aceasta prin ordonanță.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 și ale art. 399 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Miron Mitrea în Dosarul nr. 14.429/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 485

din 29 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 din Codul penal

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de

Dina Suciuc în Dosarul nr. 3.669/190/2005 (nr. vechi 3.673/RG/2005) al Judecătorei Bistrița.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, motivat de împrejurarea că pentru data de 29 mai 2007 este citată într-un alt dosar pe rolul Tribunalului Bistrița.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune acordării unui nou termen.

Curtea, deliberând asupra cererii formulate, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, dispune respingerea cererii.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.669/190/2005 (nr. vechi 3.673/RG/2005), **Judecătoria Bistrița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 din Codul penal**, excepție ridicată de Dina Suciuc în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, deoarece, așa cum rezultă din însuși titlul VI al Codului penal, denumit „*Infrațiuni care aduc atingere unor activități de interes public sau altor activități reglementate de lege*”, scopul reglementării îl constituie o protecție mai riguroasă a bunurilor ce formează obiectul proprietății publice. Or, textul criticat face să se extindă sfera infracțională și în ce privește fapta similară săvârșită de alți funcționari, situație care, în opinia autorului, este de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii.

Judecătoria Bistrița opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece noțiunea generală de funcționar nu este stabilită la nivel constituțional, iar reglementările referitoare la noțiunea de „funcționar” sunt de nivel legii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de Dina Suciuc în Dosarul nr. 3.669/190/2005 (nr. vechi 3.673/RG/2005) al Judecătorei Bistrița.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece norma legală criticată se aplică în mod egal tuturor subiectelor de drept aflate în aceeași situație juridică, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Inegalitatea reală, care rezultă din diferența de situație, poate justifica reguli juridice distincte, în funcție de scopul legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 258 din Codul penal, cu denumirea marginală *Fapte săvârșite de alți funcționari*, care au următorul conținut: „*Dispozițiile art. 246—250 privitoare la funcționari publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se aplică tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație juridică și nu instituie niciun alt criteriu de natură a afecta principiul egalității cetățenilor în fața legii.

De altfel, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili infracțiunile, ceea ce presupune nu numai incriminarea modalității de comitere a acestora, ci și, în anumite situații, circumstanțierea subiectului activ. Altfel spus, noțiunile de „funcționar public” și de „alți funcționari” nu sunt de rang constituțional, definirea și reglementarea statutului acestor categorii de salariați fiind de domeniul legii.

În sfârșit, Curtea constată că, asupra dispozițiilor art. 258 din Codul penal, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 340 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007, și Decizia nr. 257 din 20 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 28 decembrie 2001. Cu acele ocazii, Curtea a statuat în esență că nu este afectat principiul egalității în drepturi, deoarece soluția neunitară la care a ajuns legiuitorul implică existența unor situații juridice diferite, ce izvorăsc din împrejurarea că nu poate fi pus semnul egalității între funcționarul public și ceilalți funcționari.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 492

din 29 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Voicu în Dosarul nr. 8.036/3/2006 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, motiv pentru care pune concluzii în acest sens.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 8.036/3/2006, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ștefan Voicu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 22 referitoare la *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*, ale art. 34 referitoare la *Dreptul la ocrotirea sănătății*, deoarece, în pofida împrejurării că cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei, instanța de judecată poate respinge cererea de amânare pe motiv că lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică. Or, aceasta nu reprezintă altceva decât o încălcare a drepturilor fundamentale invocate de autorul excepției, care prin conținutul lor garantează cetățenilor, inclusiv celor condamnați la pedeapsa închisorii cu executare în regim de detenție, dreptul la păstrarea calităților fizice și mentale care să permită o reală și eficientă participare la întreaga viață politică, economică, socială și culturală.

Tribunalul București — Secția a II-a penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece menținerea în detenție a condamnatului grav bolnav, ca urmare a unei simple aprecieri subiective a instanței că acesta prezintă pericol pentru ordinea publică, este de natură să afecteze dreptul la viață, sănătate fizică și psihică și la ocrotirea sănătății.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile constituționale invocate de autor nu sunt afectate, condamnatul beneficiind de asistență medicală nu numai în rețeaua sanitară a penitenciarelor, ci și în unitățile Ministerului Sănătății Publice.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispoziția legală criticată dă expresie preocupării legiuitorului de a asigura măsuri de natură umanitară care să contracareze situațiile în care, din motive de sănătate, condițiile de detenție nu pot fi suportate de către persoana condamnată.

Faptul că pentru amânarea ori întreruperea executării pedepsei privative de libertate este necesar ca instanța de judecată să aprecieze pentru fiecare situație în parte dacă lăsarea în libertate prezintă sau nu pericol concret pentru ordinea publică întărește aspectul privitor la independența judecătorilor, care se supun numai legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Cazurile de amânare*, care au următorul conținut:

„Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri:

a) când se constată pe baza unei expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei, iar instanța apreciază că amânarea executării și lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când starea de sănătate a condamnatului se va ameliora, astfel încât pedeapsa să poată fi pusă în executare.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, după modificarea dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006, textul a păstrat în esență soluția legislativă anterioară, soluție care este ținută de îndeplinirea cumulativă a două condiții. Acestea vizează, pe de o parte, existența unei boli grave ce face imposibilă executarea pedepsei și, pe de altă parte, cerința ca cel ce

urmează să beneficieze de amânare să nu prezinte *pericol concret pentru ordinea publică*.

Or, textul de lege atacat conține norme de procedură judiciară, pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție, iar condiția privitoare la starea de pericol pentru ordinea publică se realizează numai în urma analizei tuturor circumstanțelor privitoare la condamnat. Existența ori inexistența acestei situații nu este susceptibilă de subiectivism, deoarece ea este motivată, arătându-se în concret în ce constă pericolul pentru ordinea publică, și se sprijină pe date de necontestat.

Fără îndoială că se poate pune întrebarea referitoare la preeminența unui drept față de altul, și anume ce se întâmplă în situația în care, deși condamnatul suferă de o boală gravă ce face imposibilă executarea pedepsei, acesta nu este eliberat pe motiv că prezintă pericol pentru ordinea publică. Din analiza dispozițiilor legale referitoare la această presupusă contradicție rezultă că atât Codul de procedură

penală, cât și Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal oferă persoanei deținute suficiente garanții de natură a respecta dreptul la ocrotirea sănătății în condițiile art. 50 din legea enunțată, ale art. 23—37 din regulamentul de aplicare al acesteia, cât și în condițiile art. 139¹ din Codul de procedură penală referitoare la efectuarea în cadrul unităților Ministerului Sănătății Publice a unui tratament medical sub pază permanentă.

De altfel, asupra dispozițiilor legale criticate în actuala redactare Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 323 pronunțată în ședința publică din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2007, când, cu majoritate de voturi, în considerarea unor rațiuni similare, excepția a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Voicu în Dosarul nr. 8.036/3/2006 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 507

din 29 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

S.R.L. din Cluj Napoca în Dosarul nr. 26.073/2006 (nr. unic 17.074/211/2006) al Judecătoria Cluj-Napoca.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 26.073/2006 (nr. unic 17.074/211/2006), **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daal Eco Prod” —

alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daal Eco Prod” — S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, încheiat de comisari ai Gărzii Financiare — Comisariatul Regional Cluj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 14 alin. (2) din ordonanță încalcă, în ordinea invocării lor, art. 135 alin. (2) și art. 53 din Constituție, deoarece: sancțiunea complementară pe care o dispune este mai gravă și mai aspră decât cea principală; suspendarea pe termen de 3 luni a activității unei firme „aduce după sine pierderi statului prin neplata impozitelor, dar și pagube sociale care pot fi de o deosebită gravitate prin pierderea locurilor de muncă, a neplății taxelor și impozitelor pe salarii”.

Judecătoria Cluj-Napoca apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, deoarece „măsura dispusă de textul legal este justificată de imperativul protejării interesului general și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, „întrucât prin reglementarea contravențiilor, sancționarea acestora cu amendă și aplicarea de măsuri sancționatorii complementare, în raport cu gravitatea faptei, nu se aduce, în niciun fel, atingere exercitării drepturilor și nici libertății economice, în condițiile legii, statul fiind obligat să asigure, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, «protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară»”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 91/2006.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile ce fac obiectul excepției nu numai că nu încalcă art. 135 alin. (2) din Constituție, „ci, dimpotrivă, reprezintă tocmai o măsură prin care statul dă expresie tuturor acestor obligații constituționale”. În ceea ce privește invocarea încălcării art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție, consideră că „măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, care au următorul cuprins: *„Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”*

Autorul excepției consideră că prin textul de lege menționat sunt încălcate, în ordinea invocării lor, prevederile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a), potrivit cărora *„(2) Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție; [...]”*, și ale art. 53 referitoare la *„Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1998, republicată, a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la art. 53 din Constituție, în esență, cu o motivare asemănătoare celei din prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 91 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut că „măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală”.

Cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în această cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței.

În legătură cu invocarea încălcării prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea constată că, într-adevăr, potrivit acestui text, statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, dar cu respectarea dispozițiilor legale în materie. Or, în acest domeniu, cadrul legislativ îl constituie însăși reglementarea criticată, astfel că și această susținere urmează a fi înlăturată.

În ceea ce privește aprecierile autorului excepției, referitoare la eventualele consecințe negative ale suspendării pe termen de 3 luni a activității unei firme, constând în pierderi aduse veniturilor statului, trebuie precizat că prin reglementarea criticată se urmărește, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin decizia menționată, protejarea ordinii de drept și a interesului social, iar nu obținerea unor venituri la bugetul de stat cu încălcarea acestor imperative.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daal Eco Prod” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 26.073/2006 (nr. unic 17.074/211/2006) al Judecătorei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 153950